

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily
írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez
küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél
30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint.

Az utolsó tromf.

A jó kártyás, hogy magának a játék meg-
nyerését biztosítsa, igyekeztével azon szorgal-
matoskodik, hogy magának a jó ütő kártyákat
összegyűjtse, megtartsa és a játék vége felé,
akkor, midőn ebben a forduló pont szokott be-
következni, azokat fölhasználna, azt ezek segít-
ségével legyőzze. A játék esélyei rendszeren
annak javára esnek, kinek több az ütő kártyája.

Az emberi élet sem egyéb, mint egy nagy
és általános kártyajáték, melyben a fő ütő kár-
tyák: a képesség, vagyon és végre az, mit talán
első helyen kellett volna említenem, — a be-
folyás. Szerencsés az, ki ezek közül legalább
valamelyiket megszerezheti magának, mert bár-
milyikkel bátran szállhat sikra játszó feleivel,

annak pedig, ki mindhármát megkaparinthatja,
nyert játéka van.

A társadalom különféle rétegei szerint vál-
takozik a játék minéműsége is. Az egyik hazar-
dul játszik, akár a monakói játéklarlangban, a
másik szerényen, mint mikor két héres legény
a zabos ládára ül le máriásolni. Mi szegény er-
dészeti alkalmazottak nem merünk hazard
játékba bocsátkozni, nem merünk a játéknak
nagy kockázattal neki menni, nem is tehetjük,
mert hiányoznak chez a szükséges eszközeink,
hanem megelégszünk egy kis gyöngre — du-
rákkal.

Ellenfeleink kemények és makacsok, e
mellett hatalmasak és fortélyosak, annyira, hogy
minden ügyességünket elő kell vennünk, ha

TÁRCSA.

Gyászos lelet.

Régen történt már, majdnem egy évtized tölt el
azóta. 1888 év január hó 9-én talán egyetlen egy
vadász sem ült otthon, hullván annak éjjelén olyan
pompás új hó, hogy kívánni sem lehetett jobbat. Nincs
az a tisztára törült tábla, melyre olyan szépen lehetne
rajzolni, mint a milyen szépen rajzolják bele az ilyen
frissen esett hóba az éjjeli kirándulásukról rendes tar-
tozkodási helyeikre visszatérő vadak lábuknak nyomait.

Az ilyen friss hólepel nyitott könyv a tapasztalt
vadász előtt, mely világosabban beszél minden nyomta-
tott bűtünél s míg ebben nagyon sok hazugság is
szokott lenni az igazság mellett, az a másik soha meg
nem csalja az olvasásában járatos.

Abban az időben a Zólyom vármegye vadregényes
bércei és erdei közé ékelte Rezsőpart kincstári telepen

állomásoztam. Rezsőparttól Olaszkaig, a legközelebbi
faluig az ut a Garam vizének kacsaringós, tekervényes
folyása mentén vezet el egy különféle cserjékkel benőtt
hegyoldal aljában. Az ezen a részben elterülő erdő-
részen gyakorolható vadászat joga Valentényi Ferencz
rokonom tulajdonát képezvén, ez nem ellenezte, hogy a
kinálkozó jó alkalmakat fölhasználva, vadászszene-
delyemnek hódoljak s a vadban elég gazdag területet
átkutassam s a ott lévő vadállományt szinte magamé-
nak nevezhettem. Igaz, hogy egymagamban gyakran
nehezen boldogulhattam, mert ha a hegy gerinczén
mentem, az átkozott nyul nem törődve az önkénytelen
fürdővel, a Garamon uszott át, ha pedig a Garam
mentjén az uton vettem állást, a gerinczen váltott át.
Ilyen kellemetlen tapasztalások után legszívesebben
társat vettem magamhoz, hogy így kettesben a tapsi-
füles fortélyait kijátszhassuk.

Ilyen kirándulásokhoz tehát rendszeren egy tár-
samat hívtam meg s az lett megállapodásunk, hogy
míg egyikünk a hegy gerinczét veszi útjába, a másik

fölöttük diadalmaskodni akarunk; mindenek fölött szükségünk van arra, hogy jó ütők birtokába jussunk s ezeket ügyesen és alkalmas időben hozzuk játékba, mert csak ez biztosíthatja nekünk a játszma megnyerését.

A betét nem csekély s annak elvesztésével egész jövőnk kockára van téve: egy ügyes lépés, egy váratlan ütőkártya kijátszása elégséges arra, hogy mindent megnyerjünk, míg ellenben hirtelenkedés, határozatlanság, ügyetlenség mindent pillanat alatt romba dönthet, mindent, minek fölépítésén nagy fáradsággal munkálkodtunk.

Az ellenünk harczolók: az előítéletek, szegénység, nyomor, mind hatalmasan vannak fölfegyverkezve s a velünk már régóta folytatott tusában eddig egy lábnyomnyit is alig nyerhettünk s ők diadalmasan mosolyogtak hasztalannak látszó küzdelmünk fölött s jól érzett fölényvel nézték le küzdelmünket. Pedig örömük még idő előtti, még korai volt, mert még nem jutottunk el odáig, hogy kártyáinkat lerakjuk s magunkat — a további küzdelem fölhagyásával — kegyelemre megadjuk.

Kihasználtuk ütő kártyáinkat: az érveknek legjavát, hogy ezekkel a pályánk irányában tapasztalt előítéleteket legyőzzük, hogy megtörjük a közönyt, mely irányunkban lépten-nyomon nyilvánul. Ellenfeleink ezek után azt

hiszik, hogy kiadtuk legjobb ütőinket s vége a küzdelemnek és éppen itt csalatkoznak, mert még ott fekszik a legnagyobb ütő a skartban, csak a megfelelő hetest kell megszereznünk, hogy azt a magunk részére kicserélhessük s bele vonjuk a játékunkba s ezt az utolsó pillanatban diadalmasan megnyerjük.

Ez a skartban fekvő nagy ütő, melynek megnyerésére kell minden gondunkat fordítanunk, a befolyás, ez a befolyás pedig ott van az „Országos Erdészeti“ Egyesület hatalmas karjaiban.

Az Országos Erdészeti Egyesület alapszabályainak 1 §-a ezt mondja: Az „Országos Erdészeti Egyesület“ célja a 2-ik §-ban meghatározott eszközök által Magyarország erdőgazdaságának érdekeit megóvni és előmozdítani.

Ebben a rövidke szakaszban meg van mondva mind az, a mire nekünk szükségünk van s általunk Magyarország erdőgazdaságának. Nincs más hátra, mint a kitűzött cél minden pontján és teljes erőből végrehajtani, vagy anuak végrehajtására a befolyás és tekintély egész súlyát latba vetni. Már pedig azt, hogy az Országos Erdészeti Egyesület nagy tekintéllyel bír és jóformán mindent keresztül vihet, a mit akar, senki tagadni nem fogja, mert tagjainak, vezetőinek sorában ott látjuk hazánk

a Garam mentét fogja figyelemmel kísérni. Természetes, hogy majd mindig a gerinczen haladó volt előnyben, ismeretes lévén a nyulnak az a tulajdonsága, hogy útját legszívesebben fölfelé a hegynek veszi s csak a legnagyobb szükség indítja arra, hogy a hegyen lefelé meneküljön.

Említett napon Ibring Antal kollegámat hívtam meg, ki természetesen nagyon készségesen vállalkozott a kirándulásban való részvételre.

A mint kiértünk a kiszemelt területre, mindjárt a lakásom mellett akadtunk egy gyönyörű friss nyúl nyomra s megindultunk utánna, de bizony kísérletünk nem vezetett eredményre, mert csakhamar a legszebb s egymást a legklasszikusabb rendetlenségben keresztező nyomoknak olyan tömkelegébe értünk, melyben lehetetlen volt eligazodni s így fölhagytunk azzal a kísérlettel, hogy valamelyiket „kidolgozzuk“. Így csak taláalomra mentünk széjjel, egyik jobbra, másik balra, előre megbeszélve, hogy a puatimechi lemezgyár gerébenél lesz találkozásunk s itt fogjuk megbeszélni, hogy

ki induljon a gerincznek és ki a folyó mentén. Tóni kollegám ez egyszer minden ellenvetés nélkül nekem engedte át a gerinczet s egymástól elválva neki fogtam a kapaszkodó megmászásának.

Alig haladok egy darabon a magas hóban, egy kendő csücskét pillantottam meg, a mint a fehér lepel alól kikandikált. Miután a lábammal kissé kikapartam, legnagyobb megütközésemre egy emberi arcz bukkant alóla elő, hallotthalványan; nyilvánvalóan egy megfagyott asszonynak az ábrázata. Egy pillanatig sem kételkedhettem, hogy a szerencsénen úgy fagyott meg az embertelen hidegben.

Azonnal vissza hívtam a még nem messzire haladt kollegámat s figyelmeztettem leletemre.

Megvizsgáltuk a szerencsétlent, de csakhamar arra a szomorú tapasztalásra jutottunk, hogy itt minden emberi segítség lehetetlen s így tovább indultunk a nyúl nyomokon.

Még nem léptem tizet, midőn barátom figyelmeztető kiáltására oldalt tekintve megpillantottam a föl-

legtekintélyesebb férfait, magának a koronának tanácsosait is.

Magyarország erdőgazdaságának a fölvirágoztatása csak egy módon lehetséges: ha az annak szolgálatában álló személyzetet anyagi gondoktól mentté, megelégedetté tesszük, szóval ha azt olyan helyzetbe hozzuk, mely a józan ész és fölfogás szerint semmi kívánni valót sem hagy hátra.

Addig, míg az erdészeti személyzetnek a létért, a máról holnapra való megélhetésért kell küzdenie, gyakran a szegénység, a nyomor sanyaruságait elszenvednie, családja jövőjét biztosítatlannak látnia, ne várjunk tőle igaz lelkesedést, valódi buzgóságot ügyének szolgálatában; még az is, a mit mutat, nem egyéb látszatnál, csalóka külső máznál, mely a földult bensőt takarja.

Itt a tér, a melyen tág munkásságra nyílik alkalom, itt a talaj, a melyen még nagyon sok a megmunkálni való! Hiába megyünk neki addig a nagy, nehéz munkának, míg magunknak megfelelő számú, alkalmas, ügyes és kitartó munkatársak nem szereztünk; a kedvetlen és csak kényszerűségből, minden lelkesedés nélkül dolgozó munkás nem lesz javunkra, hanem azt is elrontja, a mit nehéz munkálkodással, fáradsággal magunk megalkodtunk.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek tehát első és legfőbb kötelessége a kitűzött nemes

céz eléréséhez magának buzgó munkatársakat szerezni s gondoskodni arról, hogy ezek minden egyéb gondtól menten, igaz lelkesedéssel állhassanak zászlója alá s az az alatt való küzdelemben ne csüggedjenek, hanem mindaddig kitartsanak, miglen teljes lesz a diadal.

Meg vagyunk róla győződve, hogy az Országos Erdészeti Egyesület vezető férfai — már csak is nemesen érző szívük sugallatát is követve — készséggel segítenek minden bajon, mely előttük ismeretes és hogy még némely hiány eddig figyelmét kikerülte, annak egyedüli oka csak az lehet, hogy senki sem figyelmeztette arra, már pedig néma gyermeknek az anyja sem érti a szavát.

Nehogy némaságunk következtében a világ továbbra is abban a hitben éljen, hogy az erdészeti — kivált altiszti — személyzet minden jóban bővelkedik s nincs szüksége arra, hogy állapota bármi változást is szenvedjen, ime megnyilatkozik a szájunk s elősoroljuk mind ama bajokat, melyek orvoslásra várnak s melyek orvoslása immár elodázhatlan s mind ezeket a panaszainkat egy „Nyílt levél“ kicsiny keretei közé iparkodunk beszorítani s intézzük azt az Országos Erdészeti Egyesülethez, egyuttal azt a kérést intézve hozzá, hogy ne tegyen azzal úgy, mint az adósságot kérő levelekkel tenni szokás, hogy azokat egyszerűen olvasatlanul

szökkenő tapsifülest; pillanat alatt dördült fegyverem s a szegény nyúl megtette végrendeletét.

— No Jani, — szólt a társam — úgy látszik, hogy a szerencsénk most kezdődik, folytassuk hát a vadászatot.

— Nem, barátom, ezt nem fogjuk megeselekedni; az idő már úgy is előrehaladt s kötelességünk hirt adni még ma Olaszára szomorú leletünkről, mert tudtommal a szegény megfagyott nem a mi telepünkről való, azt pedig nem engedhetjük meg, hogy a szegény asszony még egy éjjelt töltsön itt, vagy hogy a farkasok marcangolják szét a hulláját, talán csak azért, mert mi vadászszenvédeleyünket akarjuk kielégíteni. — Én ezt az Isten ujjának tekintem. Vajjon nem juthatunk még mi is valamikor ilyen állapotba? Hiszen alig van valaki jobban kitéve a megfagyásnak, mint az erdőőr, ki terhes szolgálatát az időjárás viszontagságaira való tekintet nélkül köteles teljesíteni.

Barátom meggyőzve szavaim igazságától nem tett tovább ellenvetést s így szomorúan hangolva fordultunk

vissza telepünkre, hová megérkezve, nyomban küldönczöt menesztettünk az olaszki biróhoz, ki a hullát még az nap beszállította a községbe.

A mint később értesültem, a megfagyott hulla egy koldus asszonyé volt, ki még karácsony estején, tehát két héttel föltalálása előtt az itteni szokás szerint ablakok alatt énekelt szent karácsonyi énekeket s ettől az időtől nyoma vészett. Valószínű, hogy az éneklésnél kapott melegített pálinkától megpityókosodva tévedt ki a határra, hol sorsa utolérte.

Eltévedélyése mellett bizonyít az is, hogy azt az utat, a mely mellett találtuk, télen nem igen használják, mert behavazva nagyon fáradságos.

Tehát karácsony estején, midőn minden hajlékban öröm és vigság uralkodik, a családi ünnepek ezen legnagyobbikán kellett a szegény koldusasszonynak elpusztulnia.

Vissza idézem emlékembe az akkori karácsony-éjet. A Garam völgyén rémitő vihar tombolt, jajgatva, sikitva, mint ha valamennyi boszorkány tartotta volna

dobja sutba a fizetni nem bíró vagy nem akaró adós, hanem vegye fontolóra annak minden sorát, mert mind az, a mi benne foglalva lesz, a meztelen, teljes igazság s miután mindezeket meghánytorgatta volna elméjében, tegyen belátása szerint: vagy vesse latba egész tekin-télyét a fősorolandó bajok orvoslása érdekében, vagy pedig törölje ki alapszabályai 1 §-ának legfontosabb s főntebb idézett részét, mint olyat, melynek megvalósítását nem lehet ko-molyan venni s mely csak mint cifra sallang van oda biggyesztve, mely gyönyörködteti ugyan a szemet, de különben más hasznot alig hajt.

A „Nyílt levél“ közlését lapunk jövő szá-mában kezdjük meg s már most kérjük az összes érdekelteket, kivált pedig a magán bir-tokok alkalmazottjait, hogy szolgálatuk miné-műségére, javadalmazásukra, nyugdíj vagy végkielégítés jogosultságára, szolgálatból való elbocsátás kikötéseire stb. vonatkozó adataikat lapunk szerkesztőségével közölni szivesked-jenek, hogy ezeket a Nyílt levél megszerkesz-tésénél fölhasználhassuk.

LEVELEZÉS.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az erdőőri személyzetet annyiszor szokás gyilkos-sággal vádolni, valahányszor kénytelenségből fegyver-

ott mulatságát. A sűrűn hulló havat mint átláthatatlan leplet hajsolta maga előtt a fürgeteg. Lehetetlen volt még a legedzettebb férfinak is haladni ebben a fürgetegben, nem hogy egy szegény, beteges öreg asz-szony megbirkózhatott volna vele. Lábai összeros-kadtak alatta s a hideg hó meleg lepellel takarta be megdermedt tagjait. A zsibbasztó fájdalomtól csakhamar megváltotta a csendes halál, mely megmentette a további inségtől és nyomortól.

Jobb volt neki így! ifj. Herchl János.

ADOMÁK.

Elég korán. — Most gyűsz haza, Dolfi? Edj órát ötöte most.

— De már bocsás meg, Szalikám kevesebbet csak nem ötheti!

hez nyulnak, hogy orvvadászok, erdőtolvajok s más hasonló elemek ellen saját életüket megvédelmezzék. Kivált a hirlapok azok, melyek szeretik a hangzatos szavakat és titulusokat s még mielőtt megbizonyosod-nának a dolognak teljes mibenlétéről, hogy magukat érdekesebbekké tegyék, könnyen rányomják a legár-tatlanabb emberre is a gyilkosság bélyegét. Állításom valóságát alig kellene bizonyítani, mert arra már számos eset szolgáltatott elégséges bizonyítékot, egy esetet azonban mégis föl akarok hozni, melyben egy fiatal körvadász jutott abba a kényszerhelyzetbe, hogy fegyverét kellett használnia.

Két éve annak, hogy egy itteni erdőbirtokos által egy Tóth Mihály nevű heves, fiatal vérű ember lett erdőőrre fölvéve, ki hivatásához és tett esküjéhez képest minden mellékérdeket félretéve, buzgón neki látott szolgálatának s a reá bízott teendőket a legpon-tosabban végezte. Szükség is volt erre, mert kerüle-tében az egyéb nemes vad mellett még egy kitűnő állapotban lévő fáczán telep is volt, mind olyan csal-étek, melyre a vadorzók szívesen mennek. Az említett uradalomban a legveszedelmesebb vadorzók ugy lát-szik magából az uraság cselédségéből kerültek ki, kiknek sehogy sem volt inyére az erélyes fiatal erdőőr, kinek éberségét sehogy sem tudták kijátszani; ezt látszik bizonyítani az az eset, mely azután vele 1895. évi október 23-án és folytatólag 27-én történt.

Az első napon ugyanis az uradalmi gulyásnak a felesége ment hivatlan és ismeretlen szándékkal az erdőbe, de miután ott semmi keresni valója nem volt és nem is lehetett, a mindig résen álló erdőőr őt onnan kiutasította. Az asszony az esetet elpanaszolta férjének, ki már ezen a napon bosszút akart állni s az erdőőrré saját lakásán reá törni, ezt a szándékát azonban nem vihette keresztül, mert az erdőőr többet magával ült vacsoránál. A gulyás haragja azonban nem szűnt, de még fokozódott s tetőpontját érte ok-tóber 27-én, mely nap éppen vasárnapra esett.

Nevezett erdőőr szokott jelentéséről éppen haza-felé igyekezett, midőn a reá haragot tartó gulyás har-madmagával utját állta. A fenyegetett erdőőr hiába hívta föl a dühtől megvakult támadókat a távozásra, ezek nem tágitanak, sőt a gulyás fölbőszülve neki rontott, hogy ez által társai bátorságát is fokozza; a megtámadottnak nem maradt egyéb hátra, mint egyet-len, de biztos és hű társához, a fegyveréhez folyamodni, de még a végszükségben sem akarta azt teljes retten-netességében használni, hanem csak mint védő kézi eszközt. A puska azonban olyan ördögös masina, mely néha akkor is elsül, mikor ezt legkevésbé óhaj-tjuk. Így történt az ekkor is, mert mikor az erdőőr a támadót a puska csővével mellbe lökte, annak bal csőve elsült s a lövés belefuródott a gulyás hóna aljába,

A szegény erdőőr, ki ezáltal megmenekült ugyan az életveszélytől, mondhatni még nagyobb csávába

került; mint olyan ember, ki ártatlanságának teljes tudatában van, maga jelentkezett a bíróságnál, hol a szándékos emberölés gyanúja miatt nyomban letartóztatták s a vizsgálatot megindították. Az orvos konstatálja a lövésnek közvetlen közelből való megtörténtét, a bíróság az eberölés szándékát, pedig ha az embernek szándékában van embertársa életét kioltani, olyan közlőről bizonyosan jobb helyen is fogja találni, mint a hóna alatt. Az ott lévő tanúk, mint a támadó czimborái természetesen ennek javára s az erdőőr ellen tanuskodnak, tessék azután ezek ellen védekezni! Én részemről az ilyen esetben teljesen kizártnak tartom a szándékosságot.

Melyek után tisztelettel maradok a szerkesztő urnak igaz hive

Tóth Bálint, körerdőőr.

A levelet, mely még 1895 évi október hó 29-én kelt, sajnos véletlen folytán csak most találtuk meg, de mint mindig időszerűt, a közlésre alkalmasnak találtuk. Nagy szolgálatot tenne a közügynek Tóth Bálint tisztelt kartársunk, ha velünk a bűnügyi eljárás lefolyását és eredményét is közölné s főleg ha a törvényszék vagy felsőbb bíróságok ítéletét — mely aligha lehet más, mint fölmentő — lapunknak beküldené, mire ezennel olvasóink nevében is fölkérjük

A szerkesztő.

Diószegh-Ujhely, 1897. május 20-án.

Tekintetes szerkesztő ur!

Kérem szives elnézését, hogy alábbirt kéréssel alkalmatlankodom de azt hiszem, hogy kérdésem, melyet itt intézni bátorodom, nem csupán magamat érdekel, hanem közérdekű és sokan lehetnek, kiknek jól fog esni, ha arra a feleletet lapunkban megtalálják.

Arra kérek ugyanis fölvilágosítást, hogy a vadőri vizsgára milyen tankönyvből lehet legsikeresebben elkészülni s hol lehet ilyen könyvet szerezni? Én ugyan úgy értesültem, hogy az erdőőri szakiskolát végzetektől a vadőri szakvizsgát nem kívánják, mert erre a hivatásra való alkalmatosság már a szakiskolai bizonyítványban benne van, de azért nem vagyok vele egészen tisztában s bizonyosságot óhajtanék szerezni.

Együttal van szerencsém egy pár czimmal szolgálni, melyekre mutatószámokat kérek küldeni. Azt hiszem, hogy az illetők belépnek lapunk pártolóiak sorába.

Kérésem ismétlése mellett vadász üdvözléssel vagyok igaz hive

Makky Gyula, vadászsegéd.

Kérdésére röviden ez idő szerint ennyit válaszolunk:

A vadőri szakvizsgára való elkészüléshez legjobb Hönig István „Vadőr” című könyve, mely 1895 évben jelent meg Budapesten Grill Károly udvari könyvkereskedő kiadásában s úgy ennél (Budapest, IV. kerület,

Dorottya utca 2 szám) valamint az összes hazai könyvkereskedésekben kapható. A vadőri szakvizsgák helye és ideje az erdőőri szakvizsgával együtt lesz a ministerium által hirdetve s így erről lapunkban annak idején értesítést fog nyerni.

Arra nézve, hogy az erdőőri szakiskolát végzetektől a vadőri szakvizsgát nem kívánják, a mostani időre nézve igazsága van, mert vadőri vizsgát tett egyén még igen kevés van, idővel azonban valószínűleg ez az állapot változást fog szenvedni, miért is ajánlatos, hogy a ki csak szerit teheti, a vadőri vizsgát is tegye le, mert azt hisszük, hogy az olyanok, kik az erdőőri mellett ezt is sikeresen kiállották, előnyben fognak részesülni azok fölött, kik csak vadőri vizsgát tettek, mert egyuttal az erdészeti szakmában is sikeresen lesznek felhasználhatók.

A szerkesztő.

Különfélék.

Harcz a vadorzókkal. A nagykanizsai csendőrség hat vadorzót elfogott, a kik Strattmann-Batthyány herczeg bajcsai uradalmi erdőőrét, Gergál Józsefet meglőtték. Az eset részletei a következők: Gergál József erdőőr egy másik társával folyó hó 19-én korán reggel kiment a bajcsai erdőbe. Alig értek annak szélére, jó távolságban a sűrűségből egy egy lövést hallottak. A lövés irányában haladva észrevették, hogy ott vadorzók garázdálkodnak. Ketten voltak s így bátran mentek előre. Mikor a lövések már közlőről hallatszottak, Gergálék is golyóval töltötték meg fegyvereiket, de alig hogy ez megtörtént, Gergál érezte, hogy egy serét a lába husába furódott. Ugyanebben a pillanatban a vadorzók felől egy vészjel volt hallható, mire a két erdőőr egy vastag fához lapulva várta a történendőket s célba vettek egy-egy, a sötétben előkukkanó vadorzót, a kik jóval többen voltak. Most valóságos harc fejlődött ki köztük. Az erdőöröket védő fa kérge teljesen lehullott a sok golyótól, s látván, hogy a vadorzók mind jobban közelednek hozzájuk, hátrálni kezdtek. Eközben Gergált mellén találta egy golyó s összerogyott. Társának sikerült a sűrűségben elmenekülni. Gergált ezután még több golyó találta de nem halálosan. Az ottani mozgósított csendőrségnek négy napi lázas kutatás után sikerült a gyilkosokat kézrekeríteni, névszerint: Billege József, Mihácz János, Mihácz József, Hány Mihály, Kovács Pál és Kiss József sormási parasztleányeket a kik a gyilkosságot részben már bevallották s a kiket átadtak már az ügyészségnek.

Árviz, felhőszakadás. A szünni nem akaró eső az utóbbi napokban az ország minden részében annyira megdagasztotta a folyók vizét, hogy két helyről máris árviz hírére hozza a táviró. Pozsonynál a Duna annyira megáradt, hogy a beléje ömlő Morva folyó vizét visszaszorította, úgy hogy az most visszafelé folyik és kiöntéseivel nagy károkat okoz a vidéken nemcsak a vetésben, hanem

a körülfekvő erdők állatvilágában is. Különösen Pozsony alatt a Duna partján elterülő ligetek fácánjai közül pusztult el sok.

Harez vadkannal. A Radvánszky Géza és Béla báró uradalmához tartozó sajó-ivánkai erdőben minap egy Kakszi János nevű erdőőr egy hatalmas vadkant megsebzett. Másnap az egyik fiával és egy Bányász József nevű emberrel a keresésére indult. Rá is bukkantak a vadkanra, mely egyenesen Kakszinak rohant és letperte mielőtt lőhetett volna. Agyarával összehasította a 65 éves ember lábát és vállait. Fia baltájával nagy csapásokat mért az állatra, majd egész közéről belelőtt, csak akkor fordult le az eszmeetlen erdőőrrel. A ritka nagyságu állat harmadfél métermázsát nyomott. Mikor fölbontották, három kilogram golyót találtak benne.

A toilette halottja. Szép leány volt a debreczeni Czapp Hermina, egy ott állomásozó huszárörmester tizenöt éves fiatal leánya. Bizonyosan tudta is, talán nagyon is tudta, hogy szép és ehez a szépséghez mérten szeretett volna öltözködni is. Az örmesternek azonban szerény jövedelméből nem telt ilyesmi cziczomára, s az apa több ízben figyelmeztette a leányt, hogy nem teljesítheti a kívánságát. Mult csütörtökön is e miatt volt valami hevesebb jelenet apa és leánya között, a mi a szép Czapp Herminát annyira elkészerítette, hogy a rá virradó éjjel ópiummal megmérgezte magát és másnap kínos szenvedés után meghalt.

Kaland a Gellérthegyen. Egy fővárosi fiatal orvos, kinek minap délután Budán a Gellérthegy közelében dolga volt, — ezt az alkalmat fel akarta használni arra is, hogy a hegyen történt ujabb változtatásokat is megnézzé. — A mint kifáradva a citadellát elérte, leült egy padra, hogy magát kissé kipihenje. Nemsokára egy fiatal ember ült mellé, — és szótlanul gyönyörködtek az előttük elterülő szép panorámában. — A később jött fiatal úri ember azonban csakhamar megunt a dolgot, felállt és odalépett az orvoshoz, és oly közönyös, nyugodt hangon, mintha családja hogylétéről kérdezősködne, így szólt: Tisztelt uram, én önt most a Dunába fogom lökni. — Persze az orvos ezen kijelentésnek nem igen örvendett meg, és csakhamar tisztában volt vele, hogy örülttel van dolga. Azt is belátta azonnal, hogy ha dulakodásra kerül a sor, ő huzza a rövidebbet, lévén sokkal gyengébb, mint társa, azért teljes hidegvérrel felelt: — „Komolyan szándéka engem a Dunába dobni?“ — Oh igen, — különben is rögtön meg fog róla győződhetni!“ — „Nincs kifogásom ellene, — mondá az orvos, — de azt hiszem, erre a célra legalkalmasabb lesz az a hely“ — és a hegy egyik kiugró sziklájára mutatott. Az örült helyeslőleg bólintott, és azzal a két férfi az orvos által megjelölt hely felé tartott. Midőn oda értek, az orvos így szólt: „Most már elhiszem, hogy innen a Dunába dobhat. De hiszen ez semmi! Nem nehéz!“ — „Hogy hogy? Nem nehéz?“ kérdé az örült meglepetve. — „Már úgy értem, hogy ennél különbet tudok önnek mutatni.“

— „Ugyan mit?“ — „Akaija látni?“ — Már hogyné! Nos, mi az? érdeklődött az örült. — „Menjünk le a hegy lábához, és én onnan feldobom önt ide, a szikla párkányára!“ — Van is abban valami! Hiszen ezt már akárhányszor megcsináltam én is! — nevetett az örült. — „Ezt már kétkem“, mondá az orvos, de hát próbaszerencse — És azzal karon öltve az örültet, barátságosan beszélgetve vezette le a hegyről és átadta utitársát a legelső rendőrnek, ki valószínűleg oly helyre vitte, hol nem igen nyílik alkalm a fentiekhez hasonló akrobatikai mutatványokat csinálni.

A „művészet“ áldozata. Borzasztó szerencsétlenséget jelent egy berlini tudósítás. Krüger artista, a ki műlővéseivel nálunk is bámulatba ejtette a közönséget, minap előadásközben 4000 ember szemeláttára agyonlőtte 23 éves nővérét. A színház zsufolásig megtelt. Krüger bámulatos ügyességgel végezte mutatványait. A közönség nem győzte csodálni a mint huga kezéről és válláról különféle dolgokat lelőtt. Legérdekesebbnek ígérkezett a programm utolsó száma: a „tükörlövés“. Ez abban áll, hogy a művész háttal fordulva a leánynak és tükörbe nézve lelő egy üveggolyót a leány fejéről. A közönség feszült figyelemmel várta ezt a hajmeresztő mutatványt. A leány mosolyogva áll ki a szinpadra, a művész a tükör elé áll, célba veszi a nővére fején csillogó kis golyót és habozás nélkül elsüti a fegyvert. Vérfagyasztó sikoly követte ezuttal a lövést és a leány vértől elborítva összerogy. A golyó száján találta. A művész odarohan a leányhoz, ráborul, ölelgeti, csókolja, de a szerencsétlen teremtés, a ki az imént még mosolyogva kaczerködött a halállal, nem felel kiáltására. Szörnyet halt.

Tul a felhőkön. Glaiher skót meteorologus, hogy észleleteket tegyen a felsőbb régiókban, 1862. szeptember 5-én Coxwell léghajóssal Wolverhamptonból légi utra indult. Mikor már a Drawalagiri mágasságáig (körülbelül 8200 méter) emelkedett a léghajó, a hőmérő 14° C hideget mutatott. Ezt a roppant magasságot alig háromnegyed óra alatt érték el. Ekkor Glaisher ézzrevette, hogy Coxwell lankad, sőt a maga elerőtlenedését is érezte. Már annyira volt, hogy nem tudta kivenni a hőmérő fokait s az óra mutatóját. Glaisher ekkor figyelmét ujjal a barométerre irányítá. Összes lelki erejét mintegy szemeiben kellett koncentrálnia, míg végre sikerült a műszer állásából meggyőződnie arról, hogy 36.672 párisi láb (= 11.913 méter) magasban vannak. Kimerülten jobb karjával az asztalra akart támaszkodni. Nem birta. Karja, a mely még az imént teljes erejének birtokában volt, tehetetlenül csüggött alá, mintha el lett volna törve. Megkísérlé balkarját használni, — hasonlóan meg volt benuva. Most testét próbálta mozgatni, s ez némileg sikerült is, habár olyan érzése volt, mintha nem volnának tagjai. Azonnal ismét a barométer felé fordította szemeit; ámde mialatt szemei a számokat keresték, feje balvállára roskadt, és háta a kosár falának dőlt. Világos volt.

előtte a helyzet: a bénulás haladt. Mig idáig legalább a hátgerince és nyaka mozgása hatalmában állott, addig most már a legkisebb moccanásra sem volt többé képes. Coxwell alakja árnyékká mosódott szemei előtt, s midőn szólni akart hozzá, a nyelve is felmondta a szolgálatot. Rögtön ezután sűrű homály borult reá. A látóideg elveszté erejét. Mindezek dacára öntudata tiszta volt, és agya épugy működött, mint előbb. Ugy vélte, hogy csak az mentheti meg, ha e halálhozó régiókat azonnal elhagyja. Egyidejűleg még számos gondolat tolult agyába. Egyszerre öntudata elhomályosodott, mint ha mély álomba merült volna. Kábultsága addig tartott, míg a léghajó alább nem ereszkedett.

Óriáskigyóra, ugynevezett Pythonra akadtak Szumatra szigetén, a melynek hossza ritkítja párját. Nem kevesebb mint 8 méter és 10 centiméter hosszú volt, nem számítva a hiányzó farkahegyét, mely szintén legalább 20 centiméter lehetett. A félelmetes állat csirkeólba lopódzott s annak már 9 ártatlan lakóját bekebelezte, míg megölték. A kigyó husát, ugyszintén a gyomrában megemésztetlenül megmaradt csibéket az illető falubeli Malájok nagy élvezettel csemegézték el.

Kiszúrták a szemeit. Az erdők szegény-legénye, az Alföld futóbetyárja nem volt képes olyan nyomorult gaztetre, mint a minőt elkövetett három hitvány suhancz a dombrovai erdőszéiben. Egy parasztleány az erdőt keresztülszelő országuton a szomszéd faluba igyekezett, midőn két fát vágó legény megtámadta, csekély pénzét elvette tőle s azután odakötözte egy fához. Mikor a két rabló eltávozott, a szerencsétlen leány elkezdett segítségért kiáltozni, mire egy fegyveres ember jött elő a sűrüből s azt kérdezte a reszkető némbertől:

— Meg tudnád-e ismerni azokat, a kik kiraboltak?

— Meg én, a mig látok.

— No jó, felelt az ismeretlen ember, — a ki a két rablónak czimborája volt — hát majd nem ismered meg őket. Erre elővette a kését s kiszúrta a leány két szemét. A boldogtalant másnap találták meg a falubeliei s mire beszállították Dombrovára, meghalt.

Egy község pusztulása. Nagy katasztrófa érte mult hó 25-én Mád zemplénmegyei községet. A hegyi patak, mely a községet átszeli, a hegységben történt esőzés folytán kiáradt s az ár óriási erővel tolult végig az utcán, magával hordva háztetőket, kerítésrészeket, kapufélfákat, hordókat és mindennemű háztartási tárgyakat. A köz- és magánvagyonban esett károk óriásak. Vasárnap rövid esőzés után a katasztrófa fokozódott mértékben ismétlődött. A félelem és rette- géstől elcsigázott lakosság újból szemben állott a féke- vesztett, romboló elemmel, mely ezuttal egy ember- életet is követelt. Az ár falakat döntött be, hidakat, utakat megrongálva, kőtorlaszokkal, iszappal borította el a vasuti pályát. Az árvíz következtében hatvan család vált hajléktalanná. A szőlőkben, melyekben most folyik az ujraterelítés munkája, valamint a ve-

tésekben óriási kár esett. E község, melyet többször ért már hasonló csapás, de mindig igyekezett részint saját erejéből, részint adakozás útján egyensúlyozni a mostoha elemek által okozott károkat, most a végín- séggel küzdő nagyszámu károsultak érdekében kény- telen közadakozáshoz fordulni.

Asszonyi fenevad. Delavoda Jánosné, egy napszámosembernek az elvált neje, szinte hihetetlen vadállati tetre vetemedett, hogy megmeneküljön gyer- mekétől, a kinek a nevelése keresetének javarészét főlemésztette. S hogy a büntetőtörvénytől is megmen- eüljön, elvetemültségében azt eszelte ki, hogy a kis csecsemőt ehhallálal vesztí el. Ezt a gonosz tervét végre is hajtotta volna, ha föl nem jelentik. Már napok óta nem adott leánykájának sem ételt, sem italt, s mikor a gyermek az éhségtől gyötörve keservesen sir- dogált, vadságában szintén hetykén dicsekedett a szomszédasszonyának: „Igy nem tudja meg a törvény, hogy én pusztítottam el.“ A szomszédasszony azonban följelentette, s ennek alapján a rendőrség letartó- ztatta. Az éhségtől beteggé vált gyermeket a kórházban ápolják.

Gyermekek hiénák között. Párisból a kö- vetkező borzasztó esetről értesítenek: A Sajna depar- tement esküdtszéke előtt kezdődött mult kedden a Gregoire-család elleni szenzációs pör tárgyalása, a melynek előzményei annak idején egész Párisban kinos felháborodást okoztak. A vádlottak padján ülnek a gyermek atyja, Gregoire György mázoló, nagyanyja özvegy Gregoirné és Gregoire kedvese, Dehayes asz- szony. Gregoire első házasságból származó kétéves fiacskája, Pierre volt a szerencsétlen áldozat, a kit a szörnyeteg család minden csak kigondolható módon kinezott, hogy mielőbb eltegye láb alól. Kalapácsesal ütlegelték, késsel, tüvel, szurkálták, a hideg kövezeten hagyták heverni a szegény kis áldozatot, míg végre a télen a folytonos kínzások után a fiut egy szép napon zsákba kötötték és kitették a csikorgó hidegben az utcára. A gyermeket megtalálták és a rendőrségre hozták, a hol azonban a leggondosabb ápolás dacára is rövid idő múlva nagy kinok között meghalt. Az em- bertelen család ellen ebben a bűnpörben már kedd óta tart a végtárgyalás, melyben a közönség minden szokás ellenére a tárgyalási teremben „Halál reájuk!“ és guillotine-t nekik! felkiáltásokba tört ki, sőt egyszer csak is a nagyszámban jelen volt rendőrségnek sikerült meggátolnia, hogy a szörnyeteket meg ne lyncheljék.

Szerkesztői üzenetek.

V. A. urnak. Terecsen. A barátja által alkalmazott: „Alma- melléki érdemes községi bírójának“ ezim határozottan rossz: az öné megközelíti a helyeset, de hiba abban is van. E helyett: „Községi érdemes bírójának Almamelléken“, helyesen így kell írni: „A község érdemes bírójának Almamelléken“. Barátját így lehetne helyesen alkalmazni: „Almamellék község érdemes bírójának“.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradszky Emil.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ŐRAÜZLETE

Alapítvánnyal
1847.

Brausweller János
Szegeden. Cs. és Kir. kincstárnokos
szakk. Chronometres és művészi, fűtőállomás
a reménytelen inga-órákhoz
stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓÁLLÁSSAL
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bementve. Javítások pontosan eszközöltenek.

MEGJELENT
a
BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legújabb árjegyzéke. ➡

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjal megbizatott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos úton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
 Ő csász. és kir. Fensége József Főherczeg udvari szállítói
 A földmivelés m. kir. Ministerium szállítói.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.